

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/17/2016
Identifikačné číslo spisu:	8110220031
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8110220031.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: KOVOPROJEKTA spoločnosť s ručením obmedzeným Prešov, Čapajevova 23, Prešov, IČO: 31 652 646, právne zastúpeného advokátkou: JUDr. Lýdiou Farbakovou, Advokátska kancelária, Floriánova 12, Prešov, proti žalovanému: Ing. Kamil Uliáš - ULING, Fulianka 109, Fulianka, IČO: 31 249 281, právne zastúpeného: JUDr. Jozefom Pribullom, advokátom, Bajkalská 33, Prešov, o zaplatenie 1.772,91 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn.19Cb 5/2011, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2013, č. k. 4Cob 20/2013-90, v znení opravného uznesenia z 12. decembra 2013, č. k. 4Cob 20/2013-94 a v znení opravného uznesenia z 22. januára 2014, č. k. 4Cob 20/2013-96, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu sa o d m i e t a.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 89,37 eur, na účet právneho zástupcu.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 30. novembra 2012 č. k. 19Cb 5/2011-71 rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.772,91 eur so 14,25 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 544,38 eur od 15. augusta 2007 do 31. decembra 2007, zo sumy 245,10 eur od 19. septembra 2007 do 31. decembra 2007, zo sumy 795,33 eur od 30. novembra 2007 do 31. decembra 2007, zo sumy 188,10 eur od 6. decembra 2007 do 31. decembra 2007 a počnúc od 1. januára 2008 až do zaplatenia týchto dlžných súm vo výške o 10 % vyššej, než je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska, od 1. januára 2009 Európskej centrálnej banky uplatňovaná pred 1. kalendárnym dňom príslušného polroka, v ktorom došlo k omeškaniu až do zaplatenia. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca a žalovaný mali uzavretú zmluvu o nájme a prenájme nebytových priestorov z 1. marca 2000, kde žalovaný nezaplatil fakturované nájomné za obdobie od augusta do novembra 2007 v celkovej sume 1.772,91 eur. Vo veci bol vydaný platobný rozkaz, proti

ktorému dal odpor žalovaný s tým, že došlo k zániku pohľadávky vzájomným započítaním. Na pojednávaní 28. februára 2012 vtedajší právny zástupca žalovaného JUDr. Peter Čurilla predložil fotokópie príjmových pokladničných dokladov z 10. januára 2011 o zaplatení istiny a trov konania, kde sumy boli zaplatené do rúk vtedajšieho právneho zástupcu žalobcu JUDr. Vladimíra Károlyiho. Žalobca spochybnil úhradu X.. S., ktorý zomrel XX. januára XXXX a od decembra 2010 bol v pomerne vážnom zdravotnom stave. Týždeň pred úmrtím bol hospitalizovaný.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobca ako prenajímateľ a žalovaný ako nájomca 1. marca 2000 uzavreli zmluvu o nájme a prenájme nebytových priestorov nachádzajúcich sa v objekte Kovoprojekty s.r.o., Prešov, na Čapajevovej ulici 19. Nájomná zmluva bola menená tromi dodatkami.

Faktúrou č. 2007084 so splatnosťou 15. augusta 2007 žalobca účtoval žalovanému dodávky elektrickej energie od Východoslovenskej energetiky a.s., v čiastke 16.400,- Sk.

Faktúrou č. 2007090 so splatnosťou 19. septembra 2007 účtoval žalobca žalovanému vodné a stočné od Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti v čiastke 7.383,80 Sk.

Faktúrou č. 2007119 so splatnosťou 13. novembra 2007 žalobca účtoval dodávku elektrickej energie Východoslovenskou energetikou a.s., v čiastke 23.960,- Sk.

Faktúrou č. 2007123 so splatnosťou 6. decembra 2007 žalobca účtoval vodné a stočné od Východoslovenskej vodárenskej spoločnosti v sume 5.666,70 Sk.

Žalovaný doložil pokladničné doklady z 10. januára 2011, nie originály, ale fotokópie, podľa ktorých JUDr. Vladimír Károlyi, advokát, prijal od Ing. Kamila Uliáša - ULING, Fulianka 109, sumu 280,54 eur ako trovy súdneho konania sp. zn. 21Rob 270/2010. Na druhom doklade je uvedené, že od Ing. Kamila Uliáša bola prijatá suma 1.772,91 eur ako istina sporu sp. zn. 21Rob 270/2010. Obidva doklady vyhotovil, schválil a podpísal JUDr. Károlyi. JUDr. Károlyi mal plnomocenstvo na zastupovanie sporu, pričom dodatočne bolo vystavené ďalšie plnomocenstvo z 2. augusta 2010.

Súd prvého stupňa nárok žalobcu posudzoval podľa zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov, s tým, že podľa § 3 ods. 3 zákona zmluva musí mať písomnú formu a musí obsahovať predmet a účel nájmu, výšku a splatnosť nájomného a spôsob jeho platenia, a ak nejde o nájomné za neurčitý čas, čas na ktorý sa nájom uzatvára. V nájomnej zmluve bola dohodnutá aj splatnosť. Faktúry boli splatné do 5. dňa prvého mesiaca v príslušnom štvrtroku. Sám žalovaný nenamietal oprávnenosť vystavovaných faktúr, ale namietal, že faktúry zanikli započítaním na základe vzájomnosti pohľadávok, ktoré medzi sebou účastníci mali. Súd vychádzal z toho, že podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii bol JUDr. Károlyi ako splnomocnený advokát oprávnený vykonávať úkony iba v mene zastúpeného, to znamená, že konať iba v mene žalobcu. Ak prijal plnenie vyplývajúce zo súdneho sporu, nemohol toto plnenie prijať vo svojom vlastnom mene, resp. na základe dokladu, v ktorom prehlasuje, že toto plnenie prijíma sám pre seba. Plnenie pre cudzieho mohol JUDr. Károlyi prijať len vtedy, ak by na príjmovom pokladničnom doklade bol uvedený príjemca, nie jeho zástupca. Pravdivosť tvrdení žalovaného nebolo možné overiť originálom pokladničného dokladu, pretože bola doložená len fotokópia. Navyše, príjemca JUDr. Károlyi zomrel 21. januára 2011. V konečnom dôsledku pri prijatí peňažného plnenia mohol byť urobený úkon týkajúci sa späťvzatia žaloby, čo mohol doručiť aj sám žalovaný. Keď žalobca poprel skutočnosť, aby JUDr. Károlyi prijal nejaké plnenie v jeho mene, resp. nebol na to oprávnený na základe plnej moci, potom tvrdenia žalovaného trpia dôkaznou núdzou a nie je možné prijať záver o tom, že došlo k zániku pohľadávky. Ak dlžník poskytol plnenie osobe, ktorá mu nepredložila potvrdenie veriteľa o prijatí plnenia, nemá toto plnenie účinky, ako keby dlžník plnil veriteľovi. Nie sú splnené ust. § 333 Obchodného zákonníka. Preto súd vyhovel nároku žalobcu pokiaľ sa týka istiny.

O úrokoch z omeškania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 365 a § 369 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb., že ak je dlžník v omeškaní s plnením peňažného záväzku alebo jej časti je povinný platiť z

nezaplatenej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 10 % vyššie, než je základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska uplatňovaná pred prvým kalendárnym dňom kalendárneho polroka, v ktorom došlo k omeškaniu. Základná úroková sadzba Národnej banky Slovenska platná v prvý kalendárny deň kalendárneho polroka sa použije počas celého tohto polroka. Keďže žalovaný bol v omeškani s plnením svojho peňažného záväzku, je povinný platiť úroky z omeškania podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka účinného od 1. januára 2009. O trovách konania účastníkov súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., kde úspešný žalobca náhradu trov konania nežiadal a žalovanému náhrada trov konania nepatrí.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove rozsudkom z 12. decembra 2013, č. k. 4Cob 20/2013-90, zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 14,25 % ročne z dlžnej sumy 544,38 eur od 16. augusta 2007 do zaplatenia, zo sumy 245,10 eur od 20. septembra 2007 do zaplatenia, zo sumy 795,33 eur od 30. novembra 1997 do zaplatenia a zo sumy 188,10 eur od 7. decembra 2007 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Zároveň uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému na zaplatených súdnych poplatkoch 184,26 eur a na trovách právneho zastúpenia JUDr. Jozefom Pribulom sumu 386,97 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že medzi účastníkmi nie je sporné, že došlo k uzavretiu zmluvy o nájme a podnájme nebytových priestorov z 1. marca 2010, pričom zmluvný vzťah sa riadi zákonom č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov. Odvolací súd poukázal na ust. § 3 ods. 2 a ods. 3 zákona a uviedol, že žalovaný nerozporoval pohľadávku žalobcu na preplatenie dlžných čiastok za účtovaný odber elektrickej energie, resp. za vodné a stočné, ale trval na tom, že fakturácie zaplatil vtedajšiemu právnomu zástupcovi žalobcu JUDr. Károlyimu, ktorý platby prevzal 10. januára 2011. Žalobca trval na tom, že JUDr. Károlyi nebol oprávnený na takýto úkon a navyše príjmové pokladničné doklady svedčia o tom, že peňažné prostriedky preberal JUDr. Károlyi vo vlastnom mene. Odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa konštatoval, že príjmové pokladničné doklady nie sú doložené v originále. Je pochybnosť, či niekoľko dní pred svojou smrťou vôbec došlo k tomu, aby takéto plnenie prevzal JUDr. Károlyi od žalovaného. Plnomocenstvo udelené v konaní JUDr. Károlyimu z 2. augusta 2010 malo byť zmenené ďalším plnomocenstvom pre JUDr. Károlyiho z 21. októbra 2010. Na č. l. 14 spisu je doložená pôvodná plná moc pre advokáta z 2. augusta 2010, kde text tohto plnomocenstva je totožný s plnomocenstvom z 21. októbra 2010 od Ing. Karola Schneidera - konateľa spoločnosti Kovoprojekta. V plnej moci z 21. októbra 2010 chýba prevzatie plnomocenstva zástupcom JUDr. Károlyim na rozdiel od plnomocenstva z 2. augusta 2010, kde JUDr. Károlyi plnú moc prijíma. Žalobca nedoložil právoplatné plnomocenstvo z 21. októbra 2010 pre JUDr. Károlyiho, ak toto nie je podpísané JUDr. Károlyim. V tejto veci je ale podstatné to, že medzi žalobcom a JUDr. Károlyim bola uzavretá zmluva o zastúpení, kde JUDr. Károlyi podľa zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii mal uplatňovať ústavné právo fyzických osôb na obhajobu a ochranu ostatných práv a záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 1 ods. 1 zákona). Súd poukázal aj na ust. § 18 ods. 1 a § 25 ods. 1 zákona. Poskytovanie právnych služieb svojím obsahom môže znamenať aj preberanie dlhov od dlžníkov zastúpeného. JUDr. Károlyi ako splnomocnený zástupca Kovoprojekty mohol preberať dlh od žalovaného, čo vyplýva jase aj z príjmových pokladničných dokladov z 10. januára 2011, kde JUDr. Károlyi potvrdzuje prijatie od Ing. Kamila Uliáša čiastky 280,54 eur týkajúce sa trov súdneho konania sp. zn. 21Rob 270/2010, resp. na druhom potvrdení je uvedené prijatie 1.772,91 eur ako istina sporu vedená pod sp. zn. 21Rob 270/2010. Súd prvého stupňa 11. októbra 2010 vydal platobný rozkaz pod č. k. 21Rob 270/2010-25, proti ktorému dal odpor vtedajší právny zástupca žalovaného JUDr. Čurilla. Príjmové pokladničné doklady jasne definujú účel platby, a to zaplatenie trov a istiny v spore sp. zn. 21Rob 270/2010, ktorý spor nevedie JUDr. Károlyi, ale vedie spor ním zastúpený mandant Kovoprojekta, s.r.o. Ak súd prvého stupňa nevzal v úvahu takýto doklad s tým, že spochybnil oprávnenie JUDr. Károlyiho na preberanie týchto čiastok, tak nerozhodol správne. Keď žalobca poukazuje na to, že JUDr. Károlyi nemal v plnomocenstve udelenú plnú moc na prijímanie hotovosti od dlžníkov žalobcu, tak JUDr. Károlyi tu vystupoval ako advokát a je oprávnený na všetky úkony pri presadzovaní práva a záujmov klienta, v danom prípade aj prijať plnenie od dlžníka žalobcu. Ustanovenie O. s. p. v § 25 ods. 1 jasne hovorí o tom, že plnomocenstvo udelené advokátovi nie je možné obmedziť. Advokát je oprávnený preberať dlh od dlžníka žalobcu. Prípadné nevyplatenie získanej sumy od dlžníka

je už osobitný záväzkový vzťah medzi žalobcom a jeho vtedajším právnym zástupcom JUDr. Károlyim. Jednoznačne poukázaním dlžnej sumy 1.772,91 eur, resp. trov konania 280,54 eur 10. januára 2011 žalovaným k rukám vtedajšieho advokáta žalobcu JUDr. Károlyiho dlh na službách spojených s užívaním nehnuteľnosti bol zaplatený. Preto nebol dôvod zaväzovať žalovaného na zaplatenie dlžných čiastok z fakturácií, ako to urobil súd prvého stupňa.

Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že podľa zmluvy o nájme a podnájme nebytových priestorov účastníci pre prípad omeškania s úhradou si dojednávali platenie poplatku z omeškania 0,5 % denne z dlžnej sumy za každý deň omeškania. Príslušenstvom pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Samotné poplatky z omeškania sú upravené v § 823, § 697 a § 517 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade je potrebné vykladať ust. čl. 4 bodu 4.10 nájomnej zmluvy ako dohodu o platení úroku z omeškania vo výške 0,5 % z dlžnej sumy za každý jeden deň omeškania. Prenájom nebytových priestorov je podnikateľský nájom medzi podnikateľmi, preto pri platení úrokov z omeškania je potrebné vychádzať zo zásad Obchodného zákonníka (§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka), ako aj z toho, že podľa § 265 Obchodného zákonníka, výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepoužíva právnu ochranu. Odvolací súd mal za to, že dojednanie úroku z omeškania v rozsahu 0,5 % denne predstavuje 182,5 % ročne, čo v žiadnom prípade nie je výška úroku, ktorá by zodpovedala poctivému obchodnému styku a odporuje aj dobrým mravom. Takáto výška úrokov z omeškania 182,5 % ročne je úžerou, prinášajúcou neprimeranú výhodu prenajímateľovi oproti nájomcovi. Tak dojednaný úrok z omeškania nemôže byť platný, potom v zmysle § 369 Obchodného zákonníka žalobca má právo na úroky z omeškania zodpovedajúce zákonu. Uzavretie nájomnej zmluvy 1. marca 2004 pri znení § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka bolo také, že ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti a nie je dohodnutá sadzba úroku z omeškania, je dlžník povinný platiť z nezaplatennej sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 1 % vyššie, než je úroková sadzba určená obdobne podľa § 502.

Odvolací súd zistil, že v roku 2000 sa úročné sadzby peňažných ústavov v Prešove pohybovali v hodnotách od 8,8 % ročne (Devín banka) až po 21,5 % (Ľudová banka). V priemere to dáva priemernú úročnú sadzbu 14,25 % ročne v peňažných ústavoch v sídle dlžníka. Krajský súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že zaviazal žalovaného na platenie úrokov z omeškania z jednotlivých dlžných súm od ich splatnosti do zaplatenia. V prevyšujúcej časti návrh žalobcu zamietal, pokiaľ sa týka zaplatenia istiny, resp. platenia príslušenstva pohľadávky úroku z omeškania nad 14,25 % ročne z dlžných súm.

O trovách konania účastníkov odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p.

Uznesením z 12. decembra 2013 č. k. 4Cob 20/2013-94 Krajský súd v Prešove opravil výrok rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2013 v znení, podľa ktorého Krajský súd v Prešove mení rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 14,25 % ročne z dlžnej sumy 544,38 eur od 16. augusta 2007 do 9. januára 2011, zo sumy 245,10 eur od 20. septembra 2007 do 9. januára 2011, zo sumy 795,33 eur od 30. novembra 1997 do 9. januára 2011a zo sumy 188,10 eur od 7. decembra 2007 do 9. januára 2011. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Druhým výrokom zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému na zaplatení súdnych poplatkoch 184,26 eur a na trovách právneho zastúpenia advokátom JUDr. Jozefom Pribulom sumu 386,97 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že pri vyhlásení rozhodnutia došlo k zrejmej nesprávosti, keď je uložená povinnosť zaplatiť 14,25 % úrok z omeškania z jednotlivých dlžných súm do zaplatenia. Dlh bol zaplatený 10. januára 2011, preto povinnosť platiť úroky z omeškania je limitovaná dňom 9. januára 2011. Súd poukázal na ust. § 164 O. s. p. a keďže došlo k zrejmej nesprávosti, že sa má úrok z omeškania „platiť do zaplatenia“, namiesto uvedenia presného dátumu do 9. januára 2011, krajský súd opravil výrok rozsudku.

Uznesením z 22. januára 2014 č. k. 4Cob 20/2013-96 Krajský súd v Prešove opravil výrok rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2013 č. k. 4Cob 20/2013-94 v znení, podľa ktorého Krajský

súd v Prešove mení rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 14,25 % ročne z dlžnej sumy 544,38 eur od 16. augusta 2007 do 9. januára 2011, zo sumy 245,10 eur od 20. septembra 2007 do 9. januára 2011, zo sumy 795,33 eur od 30. novembra 2007 do 9. januára 2011 a zo sumy 188,10 eur od 7. decembra 2007 do 9. januára 2011. V prevyšujúcej časti návrh zamietol.

V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že pri oprave výroku rozsudku opravným uznesením z 12. decembra 2013 č. k. 4Cob 20/2013-94 došlo k zrejmej nesprávosti pri určení začiatku plynutia doby omeškania pri sume 795,33 eur od 30. novembra 1997, kde správne má byť začiatok plynutia doby deň 30. november 2007.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2013, sp. zn. 4Cob 20/2013 podal žalobca dovolanie. Jeho prípustnosť vyvodil z ust. § 238 ods. 1 O. s. p., keďže odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a dovolanie odôvodnil tým, že zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Žalobca v dovolaní uviedol, že sa nestotožňuje s názorom odvolacieho súdu, ktorý považoval plnú moc z 2. augusta 2010 za takú, z ktorej by bolo zjavné a nesporné, že právny zástupca JUDr. Károlyi bol oprávnený ako splnomocnený zástupca preberať okrem iného aj dlh od dlžníkov. Zo všeobecného splnomocnenia z 2. augusta 2010 nevyplýva, že by bol právny zástupca JUDr. Károlyi oprávnený zastupovať žalobcu v súdnom konaní sp. zn. 21Rob 270/2010 a už vôbec z tohto splnomocnenia daného JUDr. Károlyimu konateľom žalobcu nevyplýva, že by bol býval JUDr. Károlyi splnomocnený na to, aby za žalobcu preberal a prijímal od dlžníkov akékoľvek platby. Z príjmového pokladničného dokladu nevyplýva, že by bol JUDr. Károlyi vykonal úkon prevzatia finančných prostriedkov v mene žalobcu ako veriteľa, ale z tohto príjmového pokladničného dokladu je zjavné, že tento vykonal úkon nie v mene žalobcu, ale vo vlastnom mene. Žalobca má za to, že ak pokladničný doklad nebol opatrený odtlačkom pečiatky žalobcu, resp. uvedením obchodného mena žalobcu, ktorého JUDr. Károlyi zastupoval, tak je možné vyvodiť jediný správny záver, a to, že JUDr. Károlyi neprijal platbu od žalovaného pre žalobcu, ale toto plnenie prijal sám pre seba.

Žalobca navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2013 sp. zn. 4Cob 20/2013 v jeho zamietavej časti, t.j. v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplata sumy 1.772,91 eur zrušil a vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca si tiež uplatnil v dovolacom konaní náhradu trov konania sa jeden úkon právnej pomoci 81,33 eur + 7,81 eur režijný paušál, spolu 89,14 eur + 20 % DPH, spolu 106,94 eur s povinnosťou úhrady na účet právnej zástupkyne žalobcu.

K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považuje dovolanie žalobcu v celom rozsahu za nedôvodné.

Žalovaný ma za to, že žalobca sa v rozpore so zisteným skutkovým a právnym stavom dovoláva zrušenia rozhodnutia, v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá. Poukázal na to, že v konaní bolo preukázané originálnymi príjmovými pokladničnými dokladmi, že JUDr. Vladimír Károlyi, advokát, vtedajší právny zástupca žalobcu na základe generálneho plnomocenstva prevzal od žalovaného sumu 1.772,91 eur ako istinu v spore sp. zn. 21Rob 270/2010 a sumu 280,54 eur ako trovy súdneho konania v spore sp. zn. 21 Rob 270/2010. Obidva doklady vyhotovil, schválil a podpísal JUDr. Károlyi a tento úkon aj potvrdil odtlačkom svojej pečiatky a v oboch prípadoch aj účel platby.

Žalobca dal 2. augusta 2010 svojmu právnenému zástupcovi, advokátovi JUDr. Vladimírovi Károlyimu generálne plnomocenstvo, udelil mu právo nielen zastupovať ho pred súdom, ale aj rokovať s protistranou, uzatvárať s ním mimosúdny zmier, t.j. aj prijímať plnenia.

Žalovaný dodal, že dokumenty prekladal žalovaný z dôvodu, že JUDr. Károlyi zomrel, a preto ten nemohol doručiť súdu a svojmu klientovi - žalobcovi dokumenty, ktoré potvrdzovali dohodu medzi žalobcom a žalovaným ako tvrdí žalobca. Z tohto dôvodu predložil tieto dokumenty súdi žalovaný ako dôkaz o tom, že splnil žalobcov nárok, čo do istiny a trov právneho zastúpenia. Žalovaný dodal, že s

JUDr. Károlyim sa ústne dohodol aj na odpustení úrokov z omeškania, avšak, keďže táto dohoda nebola urobená v písomnej forme a právny zástupca zomrel, nemal žalovaný ako preukázať vznik tejto dohody, preto uznal aj skutočnosť, že úroky z omeškania bude musieť žalobcovi zaplatiť.

Žalovaný poukázal aj na ust. § 25 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého nie je možné plnomocenstvo udelené advokátovi obmedziť a preto advokát je oprávnený preberať dlh od dlžníka žalobcu.

Žalovaný v závere navrhol, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2013 sp. zn. 4Cob 20/2013 ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému trovy dovolacieho konania 89,37 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O. s. p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Dovolanie možno podať iba ak to výslovne pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Občiansky súdny poriadok upravuje dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý možno podať len proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu výslovne uvedeným v zákone [viď § 238 O. s. p. (pokiaľ ide o rozsudok) a § 239 O. s. p. (pokiaľ ide o uznesenie)], alebo len v prípade výskytu zákonom osobitne vymenovaných závažných procesných väd (viď § 237 O. s. p.).

V prejednávannej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozhodnutiu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Podľa § 238 ods. 5 O. s. p. dovolanie nie je prípustné vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prejednávannej veci bol návrh na vydanie platobného rozkazu doručený na súd prvého stupňa 10. augusta 2010. V čase podania návrhu výška minimálnej mzdy bola 307,70 eur (nariadenie vlády č. 441/2009 Z. z.). Z uvedeného je zrejmé, že výška peňažnej pohľadávky v sume 1.772,91 eur, ktorá je predmetom dovolania neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Preto dovolanie podľa § 238 ods. 5 O. s. p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu (§ 239 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné

vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. nenamietal a existencia týchto vád v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva. K námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Za týchto okolností v prejednávanej veci nebol zistený žiaden z dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p., alebo § 238 O. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

V dovolacom konaní právo na náhradu trov vzniklo procesne úspešnému žalovanému (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej pomoci, a to vypracovanie vyjadrenia žalovaného k dovolaniu žalobcu (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tieto úkony právnej pomoci určil dovolací súd podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 81,33 eur plus režijný paušál 8,04 eur, spolu 89,37 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.